YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN NELJÄNNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJAN MÄÄRÄYS

2 päivänä huhtikuuta 1998 *

Asiassa T-86/96 R,

Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen -yhdistys, kotipaikka Bonn (Saksa); yhdistys, joka ei ole Saksan lain mukaan oikeustoimikelpoinen ja johon kuuluvat seuraavat jäsenet:

— **Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Oberursel (Saksa),

— **Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Berliini,

— **Condor Flugdienst GmbH**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Kelsterbach (Saksa),

— **Germania Fluggesellschaft mbH**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Berliini,

— **Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Langenhagen (Saksa),

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

— **LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG**, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Düsseldorf (Saksa),

ja

Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, Saksan lain mukaan rekisteröity yhtiö, kotipaikka Langenhagen,

edustajanaan asianajaja Gerrit Schohe, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o asianajotoimisto Marc Baden, 34b rue Philippe II,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Paul F. Nemitz, jota avustaa asianajaja Georg Berrisch, Hampuri ja Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään välitoimista, jotka liittyvät saksalaisille lentoyhtiöille poistoina myönnettävästä verotuesta 13.3.1996 tehtyyn komission päätökseen 96/369/EY (EYVL 1996, L 146, s. 42),

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin sijaisena työjärjestyksen 106 artiklan toisen kohdan ja 9 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti toimiva

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN NELJÄNNEN JAOSTONPUHEENJOHTAJA

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat sekä oikeudenkäynti pääasiassa

1 Esillä olevassa välitoimihakemuksessa kantajina olevat saksalaisten lentoyhtiöiden yhdistys ja yksi sen jäsenyrityksistä vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään välitoimista, jotka liittyvät päätökseen, jolla komissio julisti yhteismarkkinoille soveltumattomaksi verolainsäädännön, jonka mukaan saksalaisilla lentoyhtiöillä on oikeus ylimääräiseen lentokoneista tehtävään poistoon (saksalaisille lentoyhtiöille poistoina myönnettävästä verotuesta 13 päivänä maaliskuuta 1996 tehty komission päätös 96/369/EY; EYVL 1996, L 146, s. 42; jäljempänä päätös).

2 Saksan lain mukaan yli vuoden käytettyjen tavaroiden poisto-oikeuden osalta verovelvollinen voi tietyin edellytyksin valita joko yhtä suurien vuotuisten poistojen (jäljempänä tasapoistot) järjestelmän tai vuosittain pienenevien poistojen (jäljempänä alenevat poistot) järjestelmän.

3 Päätöksessä tarkoitettu *Einkommensteuer-Durchführungsverordnung*in 82 f §:n mukainen (jäljempänä tuloveroasetus) järjestelmä täydentää tasapoistojärjestelmää, mutta sitä ei sovelleta alenevien poistojen järjestelmässä. Pykälässä annetaan oikeus tehdä tiettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaan tietyntyyppisistä kauppa- ja kalastusaluksista sekä lentokoneista tasapoistojärjestelmän mukaisia poistoja suurempia poistoja tietyn ajan kuluessa esineen hankinnasta.

4 Edellä tarkoitettujen lentokoneiden on oltava kansainvälisessä rahti- tai matkustajaliikenteessä taikka muussa ulkomailla suoritetussa palvelutoiminnassa kaupallisessa tarkoituksessa käytettyjä. Koneiden pitää olla Saksassa rekisteröityjä eikä niitä ole saanut luovuttaa niiden hankintaa seuraavan kuuden kuukauden ajanjakson aikana. Näiden ehtojen täyttyessä lentokoneista voi 82 f §:n mukaan tehdä hankintavuonna ja neljänä seuraavana vuonna ylimääräisen poiston, joka on suuruudeltaan enintään 30 prosenttia hankinnan kokonaiskustannuksista. Tämän suuruinen erityinen poisto voidaan tehdä kokonaisuudessaan hankintavuonna tai se voidaan halutulla tavalla jaksottaa edellä mainitun viisivuotisajanjakson ajalle. Tässä tapauksessa on kyse vain näistä lentokoneita koskevista säännöksistä.

5 Nämä säännökset ovat peräisin vuodelta 1965 eikä komissio ole tarkistanut niitä niiden voimassaoloaikana, joka päättyi vuonna 1986 tapahtuneen voimassaolon jatkamisen jälkeen vuoden 1994 lopussa. Voimassaolon jatkamiseksi aloitettu menettely on saatettu päätökseen (päätöksen 4 artikla) ja komissio on tosiasiallisesti hyväksynyt järjestelyn (päätöksen II jakson 6 kohta ja IV jakson 1—2 kohta).

6 Esillä olevassa asiassa kiistan kohteena on yksinomaan näiden säännösten voimassaolon jatkaminen 31.12.1994 jälkeen. Tästä ilmoitettiin komissiolle 8.9.1993 ja voimassaolon jatkaminen vahvistettiin 13.9.1993 *Standortsicherungsgesetz*in (laki verotuksellisten edellytysten parantamisesta yritysten sijoittautumiseksi Saksaan sisämarkkina-alueella, Bundesgesetzblatt I, s. 1569) 1 ja 8 §:llä. Tarkoituksena oli antaa asianomaisille verovelvollisille edellä mainittujen edellytysten täyttyessä

oikeus tehdä ylimääräisiä poistoja "ennen 1.1.2000 hankituista tai rakennetuista" lentokoneista. Lain voimassaolon jatkamisen piti kuitenkin tulla voimaan vain siinä tapauksessa, että komissio sen hyväksyy (saman lain 20 §:n 2 momentti).

7 Heti tämän toisen voimassaolon jatkamisen johdosta käynnistetyn hallinnollisen menettelyn jälkeen komissio teki 29.11.1995 päätöksen C(95) 3319 lopull. (jäljempänä alkuperäinen päätös). Sen 1 artiklassa todettiin tämän järjestelyn olevan EY:n perustamissopimuksen 92 artiklassa ja ETA-sopimuksen 61 artiklassa tarkoitetulla tavalla yhteismarkkinoille soveltumatonta valtion tukea. Sen 2 ja 3 artiklassa Saksa velvoitettiin kumoamaan asianomaiset säännökset 1.1.1995 lukien sekä ilmoittamaan komissiolle kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksisaannista niistä toimenpiteistä, joihin päätöksen noudattamiseksi oli ryhdytty.

8 Kantajat nostivat kanteen, jossa vaadittiin tämän päätöksen kumoamista ja joka kirjattiin saapuneeksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen numerolla T-25/96.

9 Komissio teki 13.3.1996 päätöksen.

10 Päätöksen 5 artiklan mukaan alkuperäinen päätös kumotaan, koska sen saksankielisessä toisinnossa oli päätöksen viimeisen perustelukappaleen mukaan useita aineellisia virheitä.

11 Tämän kumoamisen ja komission 9.4.1996 tekemän vaatimuksen johdosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) totesi lausunnon antamisen asiassa raukeavan ja velvoitti lisäksi komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut (asia T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen ja Hapag-Lloyd v. komissio, määräys 14.3.1997, Kok. 1997, s. II-363).

12 Päätöksen 1—3 artiklat vastaavat alkuperäisen päätöksen kyseisiä artikloja. Erityisesti päätöksen 1 artiklassa todetaan Saksan säännösten voimassaoloajan kiistanalaisen jatkamisen olevan yhteismarkkinoille soveltumatonta valtion tukea. Päätöksen 2 ja 3 artikla sisältävät alkuperäisen päätöksen 2 ja 3 artiklassa olevia vastaavat määräykset (ks. 7 kohta edellä).

13 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.3.1996 saapuneessa kanteessaan kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan päätöksen edellä mainittujen säännösten voimassaolon jatkamista koskevilta osin.

14 Komissio teki oikeudenkäyntiväitteen, joka jätettiin yhtä aikaa vastinekirjelmän kanssa ja joka saapui 16.9.1996 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen. Se hyväksyttiin käsiteltäväksi pääasian yhteydessä laajennetun neljännen jaoston 8.7.1997 antamalla määräyksellä.

15 Kirjallinen menettely päättyi, kun vastaaja 18.12.1997 jätti vastauskirjelmänsä.

Saksan pääasiassa nostetun kanteen jälkeen toteuttamat toimenpiteet

16 Saksan lainsäätäjä muutti 20.12.1996 annetulla vuoden 1997 *Jahressteuergesetz*illä tuloveroasetuksen 82 f §:ää kahdella tavalla (Bundesgesetzblatt I, s. 2049; jäljempänä vuoden 1997 verolaki). Muutoksen jälkeen ylimääräisen poiston saa ensinnäkin tehdä vain ennen 1.1.1999 (*Standortsicherungsgesetz*issä säädettyä päivämäärää vuotta aikaisempi päivämäärä) hankituista tai valmistetuista lentokoneista. Toiseksi lentokoneiden kaupasta tai valmistamisesta tehty sopimus oli ollut tehtävä ennen 25.4.1996.

17 Liittovaltion valtiovarainministerin 17.2.1997 antamassa hallinnollisessa määräyksessä määrätään seuraavaa: "Euroopan komissio sallii ylimääräiset poistot vain ennen 1.1.1995 hankittujen tai rakennettujen lentokoneiden osalta. Lentokoneista voi siis vuoden 1997 verolain muutetuista säännöksistä poiketen tehdä ylimääräisiä poistoja vain komission sallimilta osin."

Välitoimimenettely

18 Kantajat pyysivät yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 10.12.1997 saapuneella erillisellä hakemuksellaan päätöksen 1—3 artiklan täytäntöönpanon lykkäämistä taikka toissijaisesti kaikkien välitoimista päättävän tuomioistuimen tarpeellisiksi tai tarkoituksenmukaisiksi katsomien muiden tai täydentävien välitoimien määräämistä.

19 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.1.1998 saapuneissa kirjallisissa huomautuksissaan komissio esitti välitoimihakemuksen hylkäämistä kokonaisuudessaan.

20 Asianosaiset esittivät 3.3.1998 suulliset huomautuksensa.

21 Tuolloin kantajat luopuivat päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevasta vaatimuksestaan. Kantajien mukaan heidän toisen, alunperin toissijaisesti esitetyn vaatimuksensa tarkoituksena on, että välitoimista päättävä tuomioistuin määräisi EY:n perustamissopimuksen 186 artiklan nojalla, että komission on väliaikaisesti sallittava saksalaisten viranomaisten soveltaa kiistanalaista lainsäädäntöä vuoden 1997 ja 1998 osalta, mitä kantajien mukaan välitoimihakemuksen tekemiseen johtaneet syyt puoltavat (55 kohta). Toissijaisesti kantajat pyytävät, että väliaikainen lupa annetaan niin, että se koskee vain kantajia.

22 Komissio vaati välitoimihakemuksen hylkäämistä.

Oikeuskysymys

23 EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 annetun neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL 1988, L 319, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL 1993, L 144, s. 21) ja 7 päivänä maaliskuuta 1994 annetulla neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, EY (EYVL 1994, L 66, s. 29), 4 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä taikka päättää tarpeellisista välitoimista, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät.

24 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksessa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen välitoimien on oltava luonteeltaan sillä tavoin väliaikaisia, etteivät ne saa vaikuttaa pääasiassa annettavaan ratkaisuun (ks. viimeksi mainitusta asia T-610/97 R, Carlsen ym. v. neuvosto, määräys 3.3.1998, Kok. s. II-485, 13 kohta).

Asianosaisten väitteet perusteluineen

Alustavat huomautukset välitoimihakemuksen tarkoituksesta

25 Kantajien mukaan vaadituilla välitoimilla olisi myönnettävä niille tuloveroasetuksen 82 f §:ssä tarkoitettu veroetu kyseisen asetuksen voimassaoloajaksi eli verovuosien 1997 ja 1998 osalta, kuitenkin ainoastaan väliaikaisesti eli vain siinä tapauksessa, ettei Saksa palauta aiheettomasti perittyä määrää yhteisön tuomioistuimen

todettua, että kyseessä oli valtion tuki. Tämä tavoite voi kantajien mukaan vaarantua pysyvästi, kun otetaan huomioon asioiden keskimääräinen käsittelyaika yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja komission valitusoikeus sen antamasta tuomiosta.

Hakemuksen tutkittavaksi ottaminen

26 Välitoimihakemuksen johdosta tekemissä huomautuksissaan komissio esittää, ettei hakemusta voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin siinä vaaditaan kaikkien välitoimista päättävän tuomioistuimen tarpeellisiksi tai tarkoituksenmukaisiksi katsomien muiden tai täydentävien välitoimien määräämistä. Komission mukaan hakemuksessa ei tuotu riittävän selvästi esiin kantajien vaatimia välitoimia (ks. asia 92/78 R, Simmenthal v. komissio, määräys 22.5.1978, Kok. 1978, s. 1129, 20—21 kohta), minkä vuoksi komissio ei voinut käyttää puolustautumisoikeuksiaan esittäessään huomautuksiaan (työjärjestyksen 105 artiklan 1 kohta) eikä välitoimista päättävä tuomioistuin tutkia, täyttyvätkö välitoimien määräämisen edellytykset. Istunnossa komissio totesi lisäksi, etteivät hakemuksen perustelut selventäneet sen sisältöä tältä osin.

27 Joka tapauksessa antamalla komissiolle osoitetulla määräyksellä luvan tuloveroasetuksen 82 f §:n väliaikaiseen soveltamiseen, mikä on ainoa keino kantajien tavoitteen saavuttamiseksi (ks. 25 kohta edellä), välitoimista päättävä tuomioistuin asettuisi aiheetta komission paikalle ja antaisi kantajille edun, jota ne eivät pääasian käsittelyssä voisi saada (ks. asia T-164/96 R, Moccia Irme v. komissio, määräys 17.12.1996, Kok. 1996, s. II-2261, 29 kohta).

28 Istunnossa komissio ilmoitti suhtautuvansa epäillen siihen, että edellä mainitun 82 f §:n soveltamiseen annettaisiin *Standortsicherungsgesetz*in 20 §:n 2 kohdan nojalla (ks. 6 kohta edellä) väliaikainen lupa, kuten hakemuksessa on pyydetty. Tällaisen luvan antaminen ei sen mielestä voi velvoittaa Saksaa (jonka hakemusta ei sitä paitsi komission näkemyksen mukaan ole osoitettu toimivaltaiselle välitoimista

päättävälle tuomioistuimelle) soveltamaan kyseistä lainkohtaa. Komission mukaan se, ettei kantajiin Saksan voimassa olevan oikeuden mukaan voida soveltaa tätä säännöstä edes väliaikaisesti tai taannehtivasti, ei oikeuta tekemään komissioon kohdistuvaa hakemusta. Joka tapauksessa vaadittu toimenpide olisi rajattava koskemaan vain kantajia itseään eikä se saisi hyödyttää muita.

29 Kantajat puolestaan huomauttivat istunnossa, että 186 artiklan mukaan välitoimista päättävä tuomioistuin voi velvoittaa komission antamaan luvan (asia 809/79 R, Pardini v. komissio, määräys 17.1.1980, Kok. 1980, s. 139 ja asia 118/83 R, CMC ym. v. komissio, määräys 5.8.1983, Kok. 1983, s. 2583). *Standortsicherunsgesetz*in 20 §:n 2 kohdasta sekä Saksan päätöksestä tekemästä valituksesta yhteisöjen tuomioistuimeen (asia C-182/96) ilmenee, että Saksa soveltaisi mainittua 82 f §:ää, mikäli välitoimen määräämistä koskeva vaatimus hyväksyttäisiin. Ei olisi perusteltua evätä tässä tapauksessa oikeussuojaa pelkästään sillä perusteella, ettei Saksa komission hyväksynnän puuttuessa ole sovellettavien säännösten mukaisesti myöntänyt kiistanalaista veroetua taikka siksi, ettei se itse ole tehnyt hakemusta toimivaltaiselle välitoimista päättävälle tuomioistuimelle.

Fumus boni juris

30 Kantajien mukaan heidän pääasiassa nostamansa kanne voidaan ottaa tutkittavaksi ja puheena oleva komission päätös on laiton erityisesti sen vuoksi, että sen perustelut ovat ilmeisen virheelliset.

31 Kantajien mukaan komissio ei ensinnäkään ole ottanut huomioon kolmea asiantuntijalausuntoa, joita päätöksessä ei lainkaan mainita, vaikka ne olivat komission käytettävissä ennen päätöksen tekoa. Kantajien mukaan jokaisessa lausunnossa todetaan tuloveroasetuksen 82 f §:n toimivuuden tieteellisen arvioinnin perusteella, ettei sen avulla saavuteta vero- tai korkoetua. Nämä lausunnot olisivat kantajien mukaan komission ainoa tieteellinen tietolähde kyseisellä säännöksellä perustetun järjestelmän mukaisen tuen laadusta. Jättäessään nämä lausunnot huomioon ottamatta komissio ei kantajien mielestä ole ottanut huomioon "kaikkia asian kannalta

merkityksellisiä seikkoja" (ks. yhdistetyt asiat 296/82 ja 318/82, Alankomaat ja Leeuwarder Papierwarenfabriek v. komissio, tuomio 13.3.1985, Kok. 1985, s. 809, 19 kohta sekä C-329/93, C-62/95 ja C-63/95, Saksa ym. v. komissio, tuomio 24.10.1996, Kok. 1996, s. I-5151, 32 kohta). Tämä esti asianosaisia puolustamasta oikeuksiaan ja yhteisöjen tuomioistuimia valvomasta päätösten laillisuutta kaikista seikoista tietoisina (ks. tästä esim. asiat T-471/93, Tiercé Ladbroke v. komissio, tuomio 18.9.1995, Kok. 1995, s. II-2537, 29 kohta ja T-95/94, Sytraval ja Brink's France v. komissio, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2651, 52 kohta).

32 Toiseksi päätöksen perustelut ovat kantajien mukaan virheelliset sen vuoksi, että tuloveroasetuksen 82 f §:n vaikutus on "yleinen" eikä "kohdennettu" eikä kyse siten ole EY:n perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitetusta valtion tuesta. Jokainen kansalainen voi saada saman veroedun muun muassa sijoittamalla saksalaiseen pörssilistalla olevaan kommandiittiyhtiöön, jonka liiketuloksesta verotetaan osakkaita eli yhtiöön sijoittaneita äänettömiä yhtiömiehiä. Kantajien mukaan tämä koskee myös kansainvälisessä liikenteessä vastiketta vastaan käyttöön annettavien lentokoneiden (esimerkiksi kyseen ollessa valtion rajat ylittäviä "taksilentokonepalveluja" tarjoavasta yksityisestä liikkeenharjoittajasta) ja yksityishenkilön hankkimien lentoyhtiöiden osuuksien hankintaa.

33 Kolmanneksi kantajat tuovat kannekirjelmäänsä ja pääasiassa annettuun vastaukseen viitaten esiin muita perusteluissa olevia ilmeisiä virheitä katsoen komission vain esittäneen väitteitä niitä toteen näyttämättä, vaikka todistustaakka valtion tuen olemassaolosta on sillä. Tuen olemassaolon osalta yhteisöjen tuomioistuimilla on kantajien mukaan täysi valvontavalta. Istunnossa kantajat totesivat lisäksi edellä mainittujen asiantuntijalausuntojen osoittavan, ettei riidanalaisen Saksan lainsäädännön avulla ole annettu valtion tukea.

34 Pääasiaa koskeviin muistioihinsa viitaten komissio katsoo, ettei pääasiassa nostettua kannetta voida ottaa tutkittavaksi ja että kanne on myös perusteeton.

Kiireellisyys

35 Kantajien mukaan vaadittu toimenpide on välttämätön, jottei heille aiheutuisi vakavaa ja peruuttamatonta vahinkoa, toisin sanoen jotta ne eivät menettäisi lopullisesti tuloveroasetuksen 82 f §:n mukaista veroetua.

36 Vahingon peruuttamattomuutta kantajat perustelevat sillä, että oikeudenkäynnissä pääasiassa ei todennäköisesti saada lopullista ratkaisua ennen vuotta 1999. Kantajien mukaan komissio nimittäin pystyy viivyttämään ratkaisua (kuten se niiden mukaan on jo tehnyt kumoamalla alkuperäisen päätöksen ja tekemällä puheena olevan, asiallisesti samansisältöisen päätöksen) prosessuaalisin toimenpitein, kuten hakemalla määräajan pidennystä ja ennen kaikkea valittamalla tuomiosta.

37 Mikäli tämän takia ratkaisu saataisiin niin myöhäisessä vaiheessa eli vasta viimeisen tuloveroasetuksen 82 f §:ssä tarkoitetun verovuoden päätyttyä (ks. 25 kohta edellä), asianomaiset yritykset eivät enää koskaan voisi saada kyseistä veroetua, minkä jälkeen asiassa mahdollisesti niiden hyväksi annettavan tuomion oikeusvaikutukset olisivat käytännössä vailla merkitystä.

38 Tältä osin kantajien mukaan ensinnäkin valinta alenevien poistojen ja tasapoistojen (ainoa tapa, joka sallii ylimääräisen poiston) välillä on tehtävä tiettyyn päivään mennessä. Välitoimihakemuksessaan ne toteavat, että valinta on tehtävä "hankintavuonna" eli tarkemmin sanoen viimeistään tilivuoden viimeisenä päivänä (31. joulukuuta). Istunnossa ne kuitenkin täsmensivät, että kyseinen valinta tehdään hankintavuoden jälkeen, kun verotusta varten tehtävä tilinpäätös on laadittu. Tilinpäätöksen viimeinen mahdollinen tekopäivä riippuu kantajien mukaan yhtiömuodosta. Tiettyjen pörssiin listautumattomien pienten yhtiöiden osalta tuota takarajaa ei tällä hetkellä ole niiden mukaan vielä ohitettu vuoden 1997 osalta. Nämä yhtiöt siis voivat kantajien mukaan vielä valita kyseisen vuoden osalta kahden pääasiallisen poistovaihtoehdon välillä. Kantajat kuitenkin totesivat istunnossa lisäksi, että jotta tästä valinnasta olisi hyötyä yrityksen tilinpäätöksen suunnittelun

kannalta, on johdon päätettävä siitä jo hyvissä ajoin ennen määräajan päättymistä, jotta muille tilinpäätössuunnitteluun liittyville toimenpiteille jäisi aikaa.

39 Kun yritys on kerran (virallisesti) valinnut alenevat poistot, se ei kantajien mielestä myöskään voi sovellettavien säännösten mukaan siirtyä myöhemmin tasapoistojen ja ylimääräisen poiston yhdistelmään. Tuloveroasetuksen 82 f §:n soveltamista ei kantajien mukaan voi hakea taannehtivasti tilivuoden osalta jo päätettyyn ja vahvistettuun tilinpäätökseen. Vahvistetun tilinpäätöksen taannehtiva oikaisu olisi erityisesti tilinpäätöksen luotettavuuden periaatteen vastaista. Kantajat lisäsivät istunnossa myös, ettei niiden käsityksen mukaan mainitun pykälän väliaikaista soveltamista ole mahdollista hakea. Tällainen kirjanpitotoimi estäisi niiden mukaan asianomaista yritystä saamasta tilintarkastajien lausuntoa kyseiselle tilinpäätökselle. Näin ollen tätä säännöstä ei kantajien mukaan enää vuodesta 1995 lukien ole voitu soveltaa.

40 Kolmanneksi kantajien mukaan niiden kärsimää vahinkoa ei voi korvata rahalla, koska kyseisen säännöksen soveltamisesta saatava etu ei ole rahalla mitattavissa. Asianomaiset lentoyhtiöt eivät nimittäin kantajien mukaan saaneet todellista verotai korkoetua koko poistoajalta (yhtä ainoaa vuotta koskevat vaikutukset eivät niiden mukaan ole ratkaisevia, mikä on vastoin Saksan hallituksen vuoden 1997 verolain antamisen yhteydessä esittämää arviota). Kyseinen säännös sallisi niiden vain tiettyyn rajaan asti valita, miten kokonaissumma jaetaan poistoajalle ja siten toimia joustavasti tilinpäätöksiä ajatellen. Näin ollen yhtiöt voisivat pienentää tilivuosittaisten tulostensa vaihtelua, jota saattaa aiheutua suurista ja "konesukupolvien" vanhenemisen takia luonteeltaan syklisistä investoinneista lentokoneisiin. Vähemmän vaihtelevat tulokset lisäävät kantajien mukaan osakkeenomistajien, työmarkkinaosapuolten ja pankkien luottamusta yrityksen jatkuvuuteen ja luotettavuuteen.

41 Tämän mahdollisuuden menettämisestä on kantajien mukaan asianomaisille yrityksille vakavaa ja peruuttamatonta taloudellista vahinkoa.

42 Kantajat huomauttivat istunnossa, että ensimmäisenä kantajana olevan yhdistyksen jäsenyritykset ostivat vuosina 1997—1998 jopa 50 lentokonetta, joiden yhteishinta oli 2,5 miljardia Yhdysvaltain dollaria. Ne tarkentavat tältä osin, että vaikka leasingin merkitys lentokaluston hankinnassa kasvaa jatkuvasti valmistajien vaatimien hintojen kehityksen takia, erityisesti ensimmäisenä kantajana olevaan yhdistykseen kuuluvat saksalaiset yritykset ovat tähän saakka pystyneet ostamaan koneet itse. Muilta osin kantajilta ei niiden omasta mielestä voida vaatia yksityiskohtaisia tietoja kaikista asianomaisista yrityksistä, koska tiedot ovat luottamuksellisia eikä niistä olisi välitoimista päättävälle tuomioistuimelle hyötyä päätöksenteon kannalta. Tällaisen edellyttäminen merkitsisi sitä, että kantajilta vaadittaisiin suurempaa tarkkuutta kuin mihin päätöksessä on ylletty. Joka tapauksessa jouston välineen menettäminen on kantajien mukaan tässä tapauksessa merkittävintä.

43 Se seikka, että välitoimihakemus tehtiin vasta joulukuussa 1997, selittyy kantajien mukaan sillä, että kun vuoden 1997 verolailla lyhennettiin puheena olevan asetuksen soveltamisaikaa vuodella, näytti siltä, että tuloveroasetuksen 82 f §:n mukainen veroetu menetettäisiin peruuttamattomasti. Tuon soveltamisajan päättyessä tapahtuva veroedun poistuminen toi kantajien mukaan tullessaan vakavia vaikutuksia toimialalle.

44 Suhteellisuusperiaatteeseen ja Saksan lakiin viitaten kantajat katsovat lopuksi, että kiireellisyyden edellytyksiä ei pitäisi tässä tapauksessa tulkita liian tiukasti, koska päätös on niiden mukaan selvästi laiton. Kantajat muistuttavat tässä yhteydessä pääasiassa nostetun kanteen ilmeisen perusteltavuuden tueksi esittämästään ensimmäisestä väitteestä (ks. 31 kohta edellä).

45 Komissio huomauttaa, että sovellettavien säännösten sanamuodon tulkintaan perustuvan vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltävänä olevassa asiassa kiireellisyys on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimien myöntämisen olennainen ja välttämätön edellytys (ks. asia C-110/97 R, Alankomaat v. neuvosto, määräys 21.3.1997, Kok. 1997, s. I-1795, 24 kohta ja mainitut viittaukset sekä asia T-159/97 R, Chaves Fonseca Ferrão v. OHMI, määräys 19.6.1997, Kok. 1997, s. II-1049, 11 kohta). Nämä säännökset ovat komission mukaan niin selkeitä, ettei yleisiin periaatteisiin voida vedota. Komission mukaan

Saksankaan lain mukaan kiireellisyysperustetta ei voida sivuuttaa viittaamalla yleisesti menestymismahdollisuuksiin pääasiassa. Missään tapauksessa päätös ei sen mukaan ole selvästi laiton (ks. 34 kohta edellä).

46 Komission mielestä kantajat eivät ole osoittaneet haettujen välitoimien kiireellisyyttä, mikä edellyttäisi erityisesti sen toteen näyttämistä, että päätöksen soveltaminen saattaa aiheuttaa vakavaa ja peruuttamatonta vahinkoa.

47 Viimeksi mainituilta osin kantajien olisi pitänyt täsmentää, missä määrin lentokoneita osti tai tulee ostamaan jokin ensimmäisenä kantajana olevan yhdistyksen jäsenyrityksistä taikka toinen kantaja ja mitkä koneista täyttävät mainitun 82 f §:n soveltamisedellytykset eli mitkä niistä on hankittu tai valmistettu ennen 1.1.1999 sellaisen hankinta- tai valmistussopimuksen nojalla, joka on tehty ennen 25.4.1996. Istunnossa esitetyt summittaiset tarkennukset eivät komission mukaan antaneet sille mahdollisuutta puolustautua kunnolla.

48 Komissio katsoo, että kantajien olisi joka tapauksessa pitänyt esittää konkreettisia lukuja tämän mahdollisuuden menettämisestä aiheutuneista seurauksista kunkin kyseisen yrityksen ja jokaisen asianomaisen lentokoneen osalta. Komissio kiistää ainakin toisena kantajana olevan yrityksen osalta sen, että tämä vaatimus voisi aiheuttaa vakavia tietojen luottamuksellisuuteen liittyviä ongelmia.

49 Istunnossa komissio esitti lisäksi käsityksenään, että yrityksillä on mahdollisuus vedota 82 f artiklaan väliaikaisesti vuoden 1997 verotusta varten tehtävän tilinpäätöksen osalta saadakseen kansalliset viranomaiset soveltamaan tuota pykälää lopullisesti pääasiassa annettavan tuomion julistamisen jälkeen.

50 Vuoden 1998 osalta vahingon aiheutumisen uhka ei komission mukaan ole niin ilmeinen, että se oikeuttaisi välittömiin toimenpiteisiin (ks. asia T-88/94 R, Société commerciale des potasses et de l'azote ja Entreprise minière et chimique v. komis-

sio, määräys 10.5.1994, Kok. 1994, s. II-263, 39 kohta ja asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 38 kohta). Virallinen valinta kahden poistojärjestelmän välillä on komission mukaan tehtävä tämän vuoden osalta vasta vuoden lopussa ja todellinen valinta kantajien väitteiden mukaan viimeisen vuosineljänneksen kuluessa. Komission mukaan on mahdollista ja jopa todennäköistä, että pääasiassa annetaan tuomio ennen näiden määräaikojen umpeutumista. Mikäli näin ei kuitenkaan kävisi, kantajat voivat sen mukaan tehdä uuden välitoimihakemuksen.

51 Komissio kiistää sekä viivyttäneensä asian etenemistä että kantajien arvelut tulevista toimenpiteistään. Varsinkaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta valittaminen ei sen mukaan ole mitenkään varmaa siinäkään tapauksessa, että kantajat voittaisivat jutun. Komissio tekee tältä osin päätöksensä vasta tutkittuaan huolellisesti tuomion perustelut. Joka tapauksessa sen itsensäkin on ryhdyttävä toimenpiteisiin tuomion täytäntöönpanemiseksi, sillä sen tekemällä valituksella ei ole lykkäävää vaikutusta, ellei yhteisöjen tuomioistuimen välitoimimääräyksestä muuta johdu.

52 Komission mukaan esillä olevan hakemuksen kiireellisyyttä vastaan puhuu se seikka, että vuoden 1997 verolailla tehdyt muutokset tehtiin budjettisäästöjen aikaansaamiseksi, mikä viittaisi siihen, että kantajien mukaan niille aiheutunut vahinko kyllä on rahassa mitattavissa. Lisäksi sitä vastaan sotii komission mukaan se, ettei asiassa T-25/96 tehty välitoimihakemusta ja että esillä oleva hakemus tehtiin kovin myöhään vuoden 1996 osalta ja osin vuoden 1997 osalta sekä se, että Saksan säännösten voimassaoloaika päättyy pian.

Intressivertailu

53 Kantajien mukaan sovellettaessa EY:n perustamissopimuksen 3 b artiklan kolmatta alakohtaa, jonka mukaan yhteisön toiminnassa ei saada ylittää sitä, mikä on tarpeen perustamissopimuksen tavoitteiden saavuttamiseksi, on otettava huomioon se vaikutus, joka toimenpiteellä voi olla asianosaisiin.

54 Kantajien mielestä niiden ei voida edellyttää kärsivän edellä tarkoitettua vahinkoa sitä kautta, että niillä ei ole enää oikeutta tehdä ylimääräistä poistoa (kahden viimeisen mahdollisen verovuoden osalta). Yhteisölle taas ei kantajien mukaan aiheudu mitään vahinkoa siitä, että se vaadittujen välitoimien määräämisen jälkeen odottaa pääasiassa annettavaa tuomiota, vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäisikin kanteen. Hylkääminen merkitsisi nimittäin tuloveroasetuksen 82 f §:ssä myönnettävän edun määrittämistä rahamääräiseksi, jolloin kyseessä olisi valtiontuki. Kantajien mukaan komissio voi siten velvoittaa Saksan maksamaan tuen takaisin, millä korvattaisiin kaikki yhteisölle mahdollisesti aiheutunut, puheena olevaan välitoimeen liittyvä vahinko. Kilpailun vääristymättömyyttä sisämarkkinoilla koskevan yhteisön edun osalta (EY:n perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohta) kantajat huomauttavat, ettei niiden tietojen mukaan edellä mainitun 82 f §:n 25 vuotta kestäneen voimassaolon aikana kilpailija ole kertaakaan valittanut toimivaltaisille viranomaisille siitä, että saksalaiset lentoyhtiöt saavat hyväkseen kyseisessä pykälässä tarkoitetun edun.

55 Komission mukaan intressivertailu ei puolla välitoimihakemuksen hyväksymistä. Sen mielestä tuen taannehtiva takaisinperintä ei poista sen maksamisen aluksi aiheuttamaa kilpailun vääristymistä eikä välttämättä edes palauta kilpailutilannetta ennalleen.

Välitoimista päättävän tuomioistuimen arvio

56 Kantajien istunnossa esittämien selitysten perusteella välitoimista päättävä tuomioistuin toteaa kantajien hakevan määräystä, jolla komissio velvoitettaisiin hyväksymään väliaikaisesti Saksan kiistanalaisten säännösten soveltaminen vuosina 1997 ja 1998, taikka toissijaisesti muutoin samanlaista, mutta vain kantajien osalta sovellettavaa määräystä.

57 Vaikka katsottaisiinkin, että välitoimia on asianmukaisesti haettu, kun tarkastellaan erityisesti välitoimista päättävälle tuomioistuimelle tehdyn hakemuksen sisältöä, on hakemus hylättävä, koska laissa asetetut edellytykset välitoimien määräämiselle eivät täyty.

58 On huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua kiireellisyysedellytystä on arvioitava sillä perusteella, minkälainen tarve on antaa väliaikaismääräys, jotta vältyttäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutumiselta välitoimea hakevalle asianosaiselle. Tämän asianosaisen tehtävänä on näyttää toteen, ettei pääasian ratkaisua voida odottaa aiheuttamatta tälle asianosaiselle vakavaa ja peruuttamatonta vahinkoa (ks. esim. asia T-168/95 R, Eridania ym. v. neuvosto, määräys 7.11.1995, Kok. 1995, s. II-2817, 33 kohta).

59 Kantajien väitteitä ei voida hyväksyä niiltä osin kuin niiden mukaan välitoimista päättävän tuomioistuimen on päätöksen ilmeisen lainvastaisuuden takia sovellettava tätä kriteeriä toisin.

60 Pääasiassa nostetun kanteen ilmeisen perusteltavuuden (fumus boni juris) tueksi välitoimihakemuksessa esitetyt väitteet, mukaan lukien tässä yhteydessä erityisesti painotettu huomautus siitä, ettei päätöksessä mainita asiantuntijalausuntoja (ks. 31 ja 44 kohta edellä), nojautuvat "perusteluissa oleviin virheisiin". Vaikka perusteluissa katsottaisiinkin olevan virheitä, ei silti voida automaattisesti sulkea pois sitä mahdollisuutta, että päätöksessä hyväksytty arvio, jonka mukaan Saksan toimet ovat yhteismarkkinoille soveltumatonta valtiontukea, on EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan kannalta asiallisesti perusteltu. Niiden avulla ei siten voida osoittaa, että kantajilla on perustellusti erityinen intressi siihen, että komissio velvoitetaan myöntämään mainitun säännöksen mukaisesti väliaikainen lupa. Joka tapauksessa yksikään kantajien esittämistä väitteistä ei oikeuta lähtökohtaisesti päättelemään, etteivät ne olisi perusteluissa olevien virheiden takia voineet tehokkaasti esittää näkemyksiään tästä asiasta. Kunkin kantajan väitteen yhteydessä tuodaan esiin virheitä, joita komissio on kantajien mukaan tehnyt tehdessään asiakirjojen perusteella päätelmiä joko jättämällä asiantuntijalausunnot huomioon ottamatta (ensimmäinen väite) tai päätyen Saksan säännösten kohdennettuun luonteeseen (toinen väite) taikka jättäen väitteensä toteen näyttämättä (kolmas väite).

61 Päätöksen sisällön aineellista lainmukaisuutta koskevat kolme väitettä sisältävät kiistanalaisen kansallisen toimenpiteen valtiontueksi luokittelemista koskevan epäilyn, joka tuodaan julki pääasian kolmannen kanneperusteen yhteydessä (EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan rikkominen). Tämä kysymys voidaan kuitenkin ratkaista ainoastaan pääasiaa käsittelevän tuomioistuimen tutkittua asian perusteellisesti. Tämä koskee erityisesti sen arvioimista, saavatko verovelvolliset kyseessä olevan toimenpiteen kautta esimerkiksi korkoetua. Istunnossa kantajat itse korostivat hallinnollisessa menettelyssä esitettyjen kolmen asiantuntijalausunnon sisältämien taloudellisten analyysien tärkeyttä. Asianosaiset ovat lisäksi eri mieltä sen vertailuajanjakson valinnasta, jonka avulla voidaan todeta tällaisen edun syntyminen tai puuttuminen, minkä ongelman ratkaiseminen edellyttää niin ikään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemää perusteellista tutkimusta pääasian käsittelyn yhteydessä. Välitoimista päättävän tuomioistuimen ei pidä ennakoida tämän ratkaisun sisältöä.

62 Näistä syistä on edellä mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tutkittava, ovatko kantajat lain edellyttämällä tavalla näyttäneet toteen vakavan ja peruuttamattoman vahingon uhan.

63 Tältä osin on täsmennettävä ensinnäkin, että uhan on kohdistuttava kantajien omiin intresseihin taikka, erityisesti kantajana olevan yhdistyksen osalta, sen puolustettaviin intresseihin (ks. asia T-213/97 R, Eurocoton ym. v. neuvosto, määräys 2.10.1997, Kok. 1997, s. II-1609, 46 kohta).

64 Toiseksi, jotta voitaisiin arvioida, onko kantajia uhkaava vahinko luonteeltaan vakava ja peruuttamaton ja oikeuttaako se tämän vuoksi poikkeuksellisesti sivuuttamaan päätöksen, välitoimista päättävällä tuomioistuimella on oltava konkreettista tietoa, jonka perusteella voidaan arvioida jokaisen asianomaisen yrityksen osalta ne täsmälliset seuraukset, jotka vaadittujen välitoimien määräämättä jättämisestä todennäköisesti aiheutuisivat.

65 Näiden kriteerien perusteella kantajien olisi pitänyt ensin esittää yksityiskohtaista todistusaineistoa kaikkien kiistanalaisen Saksan lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvien asianomaisten yritysten tekemistä lentokoneiden ostoista. On huomattava, että vuoden 1997 verolailla tehtyjen muutosten takia (ks. 16 kohta edellä) näihin ostoihin liittyvien sopimusten tuli olla tehdyt ennen 25.4.1996 ja ne on siten lähtökohtaisesti tehty tämän lainsäädännön jäljellä olevan soveltamisajan puitteissa.

66 Välitoimihakemus ei sisällä lainkaan tällaista tietoa. Pelkkä istunnossa esitetty väite, jonka mukaan ensimmäisenä kantajana olevan yhdistyksen jäsenyritykset ovat yhdessä ostaneet tietyn määrän koneita tietyllä summalla, jonka suuruus esitetään arviona, ei riitä kunkin asianomaisen yrityksen konkreettisen intressin arvioimiseen.

67 Tällaiset tarkat ja yksittäiset tosiseikoin tuetut tiedot olisivat olleet tarpeen etenkin, kun kantajat myönsivät istunnossa, että lentoyhtiöiden itsensä tekemien lentokoneostojen lisäksi — jolloin koneista tehdään poistot kunkin yrityksen omassa kirjanpidossa — leasingin merkitys kasvaa lentokoneiden hintakehityksen vuoksi jatkuvasti.

68 Kantajien olisi myös pitänyt tuoda konkreettisesti esiin — edes arvioiden ja esimerkkien avulla — kyseisistä ostoista saatuihin tietoihin nojautuen tuloveroasetuksen 82 f §:n soveltamatta jättämisestä odotettavissa olevat vaikutukset yritysten tilinpäätöskehitykseen sekä tämän kehityksen todennäköiset haitalliset seuraukset. Kantajat eivät ole väittäneet niiden esittämistä mahdottomaksi. Sitä paitsi edellä mainittua vuosina 1965—1994 sovellettua 82 f §:ää ei ole noiden vuosien jälkeen enää sovellettu ja lähtökohtaisesti on mahdollista, että ainakin jotkin yritykset, joiden intresseistä tässä on kyse, ovat voineet verrata kummankin järjestelmän mukaan toimittaessa syntyviä tilanteita. Näin ollen riittävänä selityksenä ei voida pitää pelkkää viittaamista intressiin, joka kantajilla asiassa olisi ollut sen takia, että tilinpäätöksiin saataisiin joustovaraa, millä puolestaan säilytettäisiin ulkopuolisten luottamus yrityksen jatkuvuuteen ja luotettavuuteen.

69 Kantajien väitteet eivät ole hyväksyttävissä niiltä osin kuin niissä vedotaan asianomaisten yritysten taloutta ja kirjanpitoa koskevien tietojen luottamuksellisuuteen (ensimmäisen kantajan jäsenyritykset ja toinen kantaja). Tällaiseen luottamuksellisuuteen ei voida vedota komission osalta, koska sitä sitoo salassapitovelvollisuus (EY:n perustamissopimuksen 214 artikla). Kantajat puolestaan eivät ole tuoneet esiin yhtäkään seikkaa, joka osoittaisi olleen mahdotonta säilyttää asianomaisten yritysten itsensä välistä luottamuksellisuutta säännönmukaisessa välitoimimenettelyssä erityisesti niiden kunkin puolustautumisoikeuden suhteen.

70 Lisäksi on todettava, ettei asia vaikuta kiireelliseltä, kun tarkastellaan sitä nimenomaista tilannetta, jossa esillä oleva hakemus tehtiin.

71 On huomattava, ettei tuloveroasetuksen 82 f § ole ollut sovellettavissa 31.12.1994 jälkeen ja että sen voimassaolo päättyy 31.12.1998. Kantajat eivät kuitenkaan ole kyenneet selittämään miten niiden tähän säännökseen liittämän edun saamisella olisi kiire siltä osin kuin on kyse vuosina 1997 ja 1998 hankituista lentokoneista eivätkä etenkään sitä, mikseivät ne tehneet vastaavaa hakemusta verovuosien 1995 tai 1996 osalta asian T-25/96 taikka esillä olevaa asiaa koskevan pääasian käsittelyn yhteydessä.

72 Kantajien väitteet eivät ole hyväksyttävissä siltä osin kuin valittua välitoimihakemuksen tekopäivää perustellaan puheena olevan edun lopullisen menettämisen uhalla siten, että etu jatkossa menetettäisiin kaikilta mahdollisilta verovuosilta. Kantajien mukaan esillä oleva hakemus on perusteltu sen vuoksi, että vuosien 1997 ja 1998 osalta voitaisiin valita tasapoistot ennen kansallisessa lainsäädännössä tätä varten asetettujen määräaikojen päättymistä ja kun otetaan huomioon valinnan peruuttamattomuus sekä varmuus siitä, että ylimääräiset poistot voidaan sittemmin tehdä. Tähän perusteluun olisi kuitenkin ollut mahdollista vedota samalla tavoin vastaavien edeltäviä vuosia koskevien määräaikojen puitteissa. Arvioon ei vaikuta se, että edellä mainitulla vuoden 1997 verolailla jatkettiin lentokoneiden osalta

etuun oikeuttavaa hankinta-aikaa vuodella. Varsinaisen lain antaminen joulukuussa 1996 ei myöskään voi yksinään selittää sitä, miksi välitoimihakemus tehtiin noin vuotta myöhemmin.

73 Lisäksi kantajien väite, jonka mukaan valinta eri poistomenetelmien välillä on tehtävä paljon ennen määräajan päättymistä, jotta muille tilinpäätöksen suunnitteluun liittyville toimenpiteille jää aikaa, näyttäisi prima facie osoittavan, että esillä oleva hakemus tehtiin liian myöhään, jotta mahdollisuudet kantajien Saksan lainsäädäntöön liittämiin etuihin olisivat vuoden 1997 osalta säilyneet.

74 Koska kiireellisyysedellytys ei näin ollen täyty, ei intressivertailu voi tässä tapauksessa puoltaa välitoimihakemuksen hyväksymistä. On huomattava, että kantajat eivät ole esittäneet seikkoja, jotka saisivat mitenkään erityisesti pitämään kiistanalaisen kansallisen toimenpiteen luokittelemista valtiontueksi aiheettomana (ks. 61 kohta edellä). Toisaalta on korostettava, että EY:n perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan avulla on huolehdittava siitä, etteivät tällaiset tuet vääristä kilpailua yhteisössä. Kilpailun turvaamiseksi 93 artiklan 3 kohdan viimeisessä virkkeessä säädetään, ettei tukea saa maksaa ennen kuin komissio on varmistunut sen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille. Komissio käyttää tässä tutkimisessa sille uskottua laajaa harkintavaltaa (asia C-169/95, Espanja v. komissio, tuomio 14.1.1997, Kok. 1997, s. I-135, 18 kohta) eikä välitoimista päättävän tuomioistuimen pidä ottaa tätä tehtävää itselleen (ks. asia T-107/96 R, Pantochim v. komissio, määräys 21.10.1996, Kok. 1996, s. II-1361, 44 kohta). Tässä tapauksessa komissio on käyttänyt tätä harkintavaltaansa ja julistanut tuen yhteismarkkinoille soveltumattomaksi. Siten ei ole mahdollista, että välitoimista päättävä tuomioistuin voisi sivuuttaa EY:n perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan mukaisen kilpailun suojan, kun asiassa ei ole esitetty riittävästi seikkoja, jotka osoittaisivat vakavan ja peruuttamattoman vahingon uhan. Tähän päätelmään ei vaikuta se kantajien väite, jonka mukaan Saksan lainsäädännöstä ei tähän mennessä ole tehty valituksia.

75 Edellä sanotusta seuraa, että välitoimen määräämiselle asetetut oikeudelliset edellytykset eivät tässä tapauksessa täyty. Näin ollen hakemus on hylättävä.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN NELJÄNNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on määrännyt seuraavaa:

1) Välitoimihakemus hylätään.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 2 päivänä huhtikuuta 1998.

H. Jung — kirjaaja

P. Lindh — laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja